

JORDI SARSANEDAS

Quan tot plegat començava, quan començava per a mi la vida d'adult, «Badia» i «Margarit» eren els cognoms d'algú que, en aquell indret que jo coneixia però no freqüentava, la Universitat de Barcelona, afirmava la història de la nostra llengua i en feia ensenyament. Per aquesta raó i per molt desconegut que el tingués, era doncs, si jo m'hagués permès de posar-ho així, algú d'aquells que ben de grat hauria anomenat, per desig, per ambició, els meus.

Crec que després, algun dia, a l'Institut Francès, i crec que ja s'entén que parlo del local de l'*avenida de José Antonio Primo de Rivera*, pels passadissos d'algun acte del Congrés de Filologia, potser el vaig veure, potser el vaig saludar.

Després me'l vaig trobar invisible o quasi, però proper, com a pare d'alumne. Diria que també m'hi va acostar el fet que jo treballés a *Serra d'Or* o sigui en una àrea, la de Montserrat, en la qual ell no era gens estranger. Tan natural el veia, en aquells aires, que ara no em puc estat d'adonar-me que, en un escrit que ja va fent el seu camí, el seu nom se'm va escapar entre els dels membres del consell de redacció de *Serra d'Or*. Que em perdoni ell, i tothom que m'hagi de perdonar.

Més endavant hi ha hagut la Filològica, i ell entre els qui m'hi van admetre i m'hi van rebre, amb els quals he pogut manifestar-me d'acord o bé discrepar enraonadament.

Quan li va ser atorgat el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, el vaig aplaudir; jo, entre els arrengrerats al fons de l'escenari. El vaig aplaudir amb convenciment i ho continuo fent.

Aquell vespre, Vinyet Panyella, en el seu parlament, va parlar de les gambades del doctor Badia, carrer del Carme enllà. Aquí mateix, Maria Teresa Cabré també ha evocat aquesta nota de la seva figura: les cames llargues. Gosaria, amb el permís dels assistents, inclòs el del nostre homenatjat, és clar, afegir-hi, per referència, si no us ha de sorprendre massa, una de les icones màximes de l'art del segle xx, l'estàtua de Giacometti *L'home que camina*; signe, vull creure, del nostre més alt deure i de la nostra més alta aventura.

Ara jo aportaria, del doctor Badia, per un caprici de la meva memòria, una imatge de placidesa. A Rennes, en aquells dies, predicàvem la nostra existència i la nostra cultura; ell, és clar, amb eficàcia, magistralment. Aquella tarda, en uns moments de lleure, havíem pujat al Mont Tabor, que així es diu, si no m'erro, un jardí de la ciutat. El veig a ell, o me l'afiguro, caminant amb passa tranquil·la entre els parterres del roserar, al costat de la seva muller, i aturant-se un moment per llegir en una etiqueta que —més o menys responsabilitat d'en Dot de Sant Feliu— aquella flor es deia *President Macià*. En tot cas, ara em fa gràcia d'oferir-li el record de la rosa. Que accepti, li ho demano, la salutació d'homenatge d'aquest lleu fantasma somrient.